

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

WOJEWODY LUBUSKIEGO

Nr NK-I.4131.189.2016.BSzu

z dnia 30 czerwca 2016 r.

Rada Miejska w Krośnie Odrzańskim

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz.U. z 2016 r. poz. 446) stwierdzam nieważność uchwały Nr XXI/166/16 Rady Miejskiej w Krośnie Odrzańskim z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie regulaminów określających zasady i tryb korzystania z obiektów sportowych i rekreacyjnych stanowiących własność Gminy Krosno Odrzańskie w następującej części:

1. w załączniku nr 1 zatytułowanym „Regulamin Hali Sportowo-Widowiskowej”, dalej regulamin hali sportowo-widowiskowej - pkt 2 w zakresie słów: „zarządzana jest przez Ośrodek Sportu i Rekreacji w Krośnie Odrzańskim”, pkt 15, pkt 16a w zakresie słowa: „zaśmiecania”, pkt 16c w zakresie słów: „rozniecania ognia”, pkt 16d, pkt 18, pkt 23, pkt 24,

2. w załączniku nr 2 zatytułowanym „Regulamin kąpieliska w Łochowicach nad jeziorem Glibiel”, dalej regulamin kąpieliska - pkt 7, pkt 8, pkt 9, pkt 13d, pkt 13g w zakresie słów: „zakłócać wypoczynku i kąpeli innych, a w szczególności: zakłócać spokoju”, pkt 13h w zakresie słów: „wrzucać do wody jakichkolwiek przedmiotów, zaśmiecać i brudzić terenu kąpieliska”, pkt 18,

3. w załączniku nr 3 zatytułowanym „Regulamin kompleksu wielofunkcyjnych boisk i skateparku przy Hali Sportowo-Widowiskowej”, dalej regulaminu kompleksu wielofunkcyjnych boisk i skateparku, - pkt 4, pkt 7b, pkt 7c, pkt 7d, pkt 10, pkt 12, pkt 20,

4. w załączniku nr 4 zatytułowanym „Regulamin stadionu piłkarskiego”, dalej regulaminu stadionu piłkarskiego - pkt 2, pkt 4, pkt 18e, pkt 18f w zakresie słów: „sprzedawania towarów lub kart wstępu bez zezwolenia”, pkt 18g, pkt 18h, pkt 19, pkt 24, pkt 26,

5. w załączniku nr 5 zatytułowanym „Regulamin Centrum Rekreacyjnego”, dalej regulaminu centrum rekreacyjnego - pkt 2, pkt 10b, pkt 10k w zakresie słów: „mogących zanieczyszczać kort”, pkt 13, pkt 16, pkt 17.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 25 maja 2016 r. Rada Miejska w Krośnie Odrzańskim podjęła uchwałę nr XXI/166/16 w sprawie regulaminów określających zasady i tryb korzystania z obiektów sportowych i rekreacyjnych stanowiących własność Gminy Krosno Odrzańskie.

Uchwała doręczona została organowi nadzoru w dniu 2 czerwca 2016 r.

Po dokonaniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdza, że uchwała w kwestionowanej części istotnie narusza prawo, tj. art. 40 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U.2016. 446), dalej u.s.g.

Mocą przedmiotowej uchwały Rada Miejska w Krośnie Odrzańskim postanowiła o zakresie zasad korzystania z obiektów użyteczności publicznej tj.: hali sportowo - widowiskowej, kąpieliska, kompleksu wielofunkcyjnych boisk i skateparku, stadionu piłkarskiego oraz centrum rekreacyjnego.

Przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., będący podstawą prawną wydania kwestionowanej uchwały, upoważnia organ stanowiący gminy do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Możliwość stanowienia

prawa w tym zakresie nie oznacza jednak niczym nieskrępowanej swobody rady w tworzeniu aktów normatywnych. Stanowienie przez radę aktu prawa miejscowego na podstawie tej ogólnej normy kompetencyjnej możliwe jest tylko w jej granicach i w związku z realizacją nałożonych na gminę zadań publicznych. Zasady ustanowione przez radę nie mogą zatem wykraczać poza istotę korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, zwłaszcza wtedy, gdy takie przekroczenie wiąże się z wkroczeniem w materię regulowaną aktami znajdującymi się ponad aktem prawa miejscowego w hierarchii źródeł prawa.

Pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do obiektów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się, ale wyłącznie w związku z korzystaniem z obiektu lub urządzenia. W orzecznictwie sądów administracyjnych panuje ugruntowany pogląd, iż pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do obiektów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się. W konsekwencji oznacza to kompetencję rady gminy do wprowadzenia reguł dotyczących obowiązującego sposobu zachowania się podmiotów, które przebywają w obiektach, o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. (vide wyroki WSA w Gdańsku z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II SA/Gd 395/14, WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 27 stycznia 2010 r. sygn. akt II SA/Go 974/09, jak też z dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. akt II SA/Go 170/10 oraz wyrok WSA w Krakowie z dnia 3 grudnia 2013r. sygn. akt III SA/Kr 731/13).

W tym miejscu podkreślić należy, że każde działanie organu władzy musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Dana norma kompetencyjna powinna być tak realizowana, aby nie naruszała przepisów znajdujących się w aktach hierarchicznie wyższych. Zakres upoważnienia należy więc ustalać przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego oraz działania w granicach i na podstawie prawa.

Tymczasem w pkt 2 regulaminu hali sportowo-widowiskowej Rada Miejska w Krośnie Odrzańskim postanowiła, iż: *„Hala (...) zarządzana jest przez Ośrodek Sportu i Rekreacji w Krośnie Odrzańskim”*. Jednocześnie w pkt 2 regulaminu stadionu piłkarskiego zapisano, iż : *„Stadion jest obiektem administrowanym przez Ośrodek Sportu i Rekreacji w Krośnie Odrzańskim (...)”*, a w pkt 2 regulaminu centrum rekreacyjnego, że: *„Centrum jest obiektem administrowanym przez Ośrodek Sportu i Rekreacji w Krośnie Odrzańskim”*.

Powyższymi regulacjami wprowadzony został obowiązek administrowania obiektami użyteczności publicznej (tu odpowiednio: halą sportowo-widowiskową, stadionem piłkarskim, centrum rekreacyjnym) przez Ośrodek Sportu i Rekreacji w Krośnie Odrzańskim. Organ nadzoru podnosi, iż przywołane przepisy są niezgodne z art. 30 ust. 2 pkt 3 u.s.g., który stanowi, iż to do zadań wójta należy gospodarowanie mieniem komunalnym. W związku z tym, określenie przez Radę Miejską w Krośnie Odrzańskim w drodze uchwały, kto ma administrować danymi obiektami użyteczności publicznej stanowiącymi mienie komunalne gminy, nastąpiło z istotnym naruszeniem uprawnień organu wykonawczego (tu Burmistrza). Zgodnie z nie budzącą wątpliwości wykładnią językową, znajdującą uzasadnienie w słownikach języka polskiego przez pojęcia "gospodarowania" czy "administrowania" rozumie się "zarządzanie, kierowanie czymś", a pod pojęciem "administratora" rozumie się "osobę zarządzającą czymś, zarządcę" /patrz np. Słownik Języka Polskiego pod red. prof. M. Szymczaka, wydawn. PWN, W-wa 1978 r. str. 9/ (wyrok WSA w Łodzi z dnia 14 marca 2006 r., sygn. akt I SA/Łd 1288/05). Skoro zatem, zadania związane z zarządem mieniem komunalnym należą do zadań innego organu gminy niż rada, to za pozbawione podstawy prawnej należało uznać objęcie realizacji zadań z zakresu zarządu mieniem komunalnym w uchwale Rady. To do kompetencji wójta, burmistrza czy odpowiednio prezydenta należy m.in. powoływanie administratora takich obiektów, określenie jego obowiązków, wskazywanie godzin pracy, itp.

Za niezgodne z prawem, w ocenie organu nadzoru, należało uznać również określone przez Radę, w poszczególnych regulaminach uchwały zakazy, tj.:

- w pkt 16a w zakresie słowa: „zaśmieciania”, w pkt16c w zakresie słów: „rozniecania ognia”, w pkt16d oraz w pkt 23 regulaminu hali sportowo-widowiskowej,
- w pkt 13d, pkt 13g w zakresie słów: „zakłócać wypoczynku i kąpiele innych, a w szczególności: zakłócać spokoju”, pkt 13h w zakresie słów: „wrzucać do wody jakichkolwiek przedmiotów, zaśmiecać i brudzić terenu kąpieliska” regulaminu kąpieliska,
- w pkt 7b, pkt 7c, pkt 7d, pkt 12 regulaminu kompleksu wielofunkcyjnych boisk i skateparku,
- w pkt 18e, pkt 18f w zakresie słów: „sprzedawania towarów”, pkt 18g, pkt 18h regulaminu stadionu piłkarskiego,
- w pkt 10k w zakresie słów: „mogących zanieczyszczać kort”, pkt 16 regulaminu centrum rekreacyjnego.

Żadna z tych regulacji nie dotyczy bowiem zasad korzystania z obiektów użyteczności publicznej. Stanowią one natomiast powielenie przepisów wykroczeniowych o zachowaniu się w miejscu publicznym. Zgodnie z przepisami Kodeksu wykroczeń (Dz. U. z 2015 r., poz. 1094 z póź. zm.), dalej k.w, karze podlega ten, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia (art. 124 k.w.), krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spójność, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorzenie w miejscu publicznym (art. 51 k.w.), zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec (art. 145 k.w.), umieszcza w miejscu publicznym do tego nieprzeznaczonym ogłoszenie, plakat, afisz, apel, ulotkę, napis lub rysunek albo wystawia je na widok publiczny w innym miejscu bez zgody zarządzającego tym miejscem (art. 63a k.w.), prowadzi sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy (art. 60³ k.w.).

Z powyższego wynika, że czyny zakazane w uchwale są już kwalifikowane przez prawo na poziomie ustawowym, a zachowania sprzeczne z regulacjami ustawowymi stanowią wykroczenie (w przypadkach większej wagi, naruszenie może też nosić znamiona przestępstwa). Zdaniem organu nadzoru zamieszczenie przez Radę w uchwale ww. zakazów stanowi niedopuszczalne inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego. Zgodnie bowiem z § 137 zasad techniki prawodawczej określonych rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz.U.2016.283) dalej zasad, w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych. Jednocześnie na mocy § 143 zasad, regulacja ta ma odpowiednie zastosowanie także do aktów prawa miejscowego. W świetle powyższego, Naczelny Sad Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt. II SA/Wr 1179/98 podkreśla, iż: „*Uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (...) Zasady techniki prawodawczej, (...) powinny znaleźć odpowiednie zastosowanie także na gruncie stanowienia przepisów gminnych*”. (vide także wyrok NSA z dnia 25 marca 2003 r., sygn. akt II SA/Wr 2572/02 oraz wyrok WSA w Łodzi z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 16/16).

Ponadto organ nadzoru wskazuje, iż standardy prawidłowej legislacji wymagają, aby w akcie prawa miejscowego znalazły się tylko te przepisy, które regulują sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 1 kwietnia 2015 roku, sygn. akt IV SA/Gl 1147/14 podnosi, iż: „*istnienie podstawy prawnej oznaczać musi, że wydany akt prawny mieści się w regulacji istniejącego w porządku prawnym, przepisu ustawy i jest w pełni kompatybilny do jego treści. Nie jest dopuszczalne natomiast komponowanie na użytek*

wydanego aktu jego podstawy prawnej z treści kilku odrębnych norm prawnych niepozostających ze sobą w związku przedmiotowym".

Tymczasem Rada Miejska w Krośnie Odrzańskim w pkt 15 regulaminu hali sportowo-widowiskowej, w pkt 9 regulaminu kąpieliska, w pkt 10 regulaminu kompleksu wielofunkcyjnych boisk i skateparku, jak też w pkt 19 regulaminu stadionu piłkarskiego oraz w pkt 10b regulaminu centrum rekreacyjnego, wprowadziła regulacje, które są już regulowane w przepisach powszechnie obowiązujących lub też powinny być zostać unormowane przez gminę w innym akcie prawa miejscowego.

I tak, regulacją ustawową objęte są sprzedaż, posiadanie i zażywanie środków odurzających i substancji psychotropowych, stanowiące przedmiot regulacji ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.), która zawiera m.in. zakazy dotyczące udostępniania i posiadania takich środków i substancji, a także penalizuje zachowania polegające na ich posiadaniu wbrew przepisom ustawy. Zatem, wszelkie tego typu ustalenia zawarte w kwestionowanej uchwale są dokonywane poza zakresem upoważnienia ustawowego.

Natomiast, zgodnie z art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2016 r., poz. 487) rada gminy ma możliwość określenia miejsc, obiektów lub obszarów gminy, gdzie obowiązywać miałyby zakaz spożywania napojów alkoholowych. Nie oznacza to jednak, że organ gminy może w reakcji na te same zjawiska "zamiennie" korzystać z kompetencji przyznanych ustawą o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i stanowić o zakazie spożywania alkoholu w aktach podjętych np. na podstawie ustawy o samorządzie gminnym. Tylko ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wskazuje, jakie formy może przybrać ograniczenie dostępności napojów alkoholowych i na jakich zasadach może wprowadzić je rada gminy. Nie można więc w formie aktów wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. wprowadzać prohibicji na danym terenie gminy. Analogiczne argumenty przemawiają także za niedopuszczalnością wprowadzania w regulaminie korzystania z danego obiektu użyteczności publicznej, zakazu palenia tytoniu. Tylko na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 298), która zawiera zakazy dotyczące palenia wyrobów tytoniowych, możliwe jest wprowadzenie przez radę gminy takiej regulacji. Stosowny akt prawa miejscowego może jednak obejmować inne niż wymienione w ustawie, tj. w art. 5 ust. 1 pkt 1 -11, miejsca przeznaczone do użytku publicznego, jako strefy wolne od dymu tytoniowego. W związku z tym, wprowadzanie zakazów palenia tytoniu, w drodze aktu prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g, stanowi istotne naruszenie konstytucyjnej zasady działania organu administracji publicznej na podstawie i w granicach prawa, zgodnie z którą organy administracji publicznej mogą czynić wyłącznie to, na co obowiązujące prawo wyraźnie im zezwala lub co wyraźnie nakazuje.

W ocenie organu nadzoru w ramach kompetencji przyznanych Radzie na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g nie mieści się również wprowadzanie regulacji dotyczących sprawowania pieczy nad dziećmi korzystającymi z obiektów użyteczności publicznej. W związku z tym, za niezgodne z prawem należy uznać zapisy pkt 18 regulaminu hali sportowo-widowiskowej, pkt 7 i pkt 8 regulaminu kąpieliska, pkt 4 regulaminu kompleksu wielofunkcyjnych boisk i skateparku, pkt 4 regulaminu stadionu piłkarskiego, pkt 13 regulaminu centrum rekreacyjnego.

Organ nadzoru wskazuje, iż obowiązek sprawowania pieczy nad dzieckiem uregulowany jest w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym (Dz. U. z 2015 r. poz. 2082 ze zm.) Zgodnie z art. 95 § 1 oraz art. 155 § 1 tej ustawy, osoby posiadające władzę rodzicielską lub sprawujące opiekę mają obowiązek i prawo do wykonywania pieczy nad dzieckiem. Jednocześnie, brak pieczy lub jej niewłaściwe wykonywanie, powodujące narażenie dziecka na niebezpieczeństwo są penalizowane przez art. 106 k.w. oraz art. 160 § 2 Kodeksu karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 z póź. zm.). Stąd też, zdaniem organu nadzoru ww. regulacje wykraczają poza zakres udzielonego Radzie przez

ustawodawcę upoważnienia. Ponadto, należy zwrócić uwagę, że niektóre ze wskazanych przepisów są ze sobą niekoherentne. I tak, z jednej strony w pkt 7 regulaminu kąpieliska, Rada wskazuje iż: „*Dzieci do lat 12 mogą korzystać z usług kąpieliska oraz kąpać się wyłącznie pod opieką osób dorosłych*”, z drugiej zaś strony w pkt 8 tego regulaminu zapisuje, że: „*Zabrania się pozostawiania na terenie kąpieliska dzieci bez nadzoru*”. Tym samym ograniczenie wiekowe wskazane w pierwszym z powoływanych przepisów jest fikcyjne. Zdaniem organu nadzoru, wskazany powyżej sposób formułowania przepisów, który nie spełnienia wymogów stawianych przez zasadę należytej legislacji, stanowi naruszenie art. 2 Konstytucji RP, z którego zasada ta wynika.

Nadto w ocenie organu nadzoru, za niezgodny z prawem uznać należy także pkt 24 regulaminu stadionu piłkarskiego, który stanowi, iż : „*Administrator nie ponosi odpowiedzialności za niezawinione przez siebie wypadki na terenie stadionu, a także zarzeczy pozostawione przez korzystających*”. Przywołany zapis regulaminu wykracza poza przyznaną Radzie kompetencję wyrażoną w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., który, jak już wcześniej wyjaśniano, obejmuje swoim zakresem jedynie uregulowania dotyczące zasad oraz trybu korzystania z gminnych obiektów użyteczności publicznej. W opinii organu nadzoru akt prawa miejscowego, jako akt o charakterze powszechnie obowiązującym, nie może zawierać regulacji odnoszących się do zasad jakiegokolwiek odpowiedzialności. W związku z tym uznać należy, iż Rada stanowiąc o wyłączeniu odpowiedzialności administratora stadionu za niezawinione przez niego wypadki, które wydarzą się na terenie stadionu oraz rzeczy pozostawione przez korzystających, wykroczyła poza zakres przyznanego jej przez ustawodawcę upoważnienia. Kwestia odpowiedzialności za wyrządzenie szkody na mieniu bądź na osobie została uregulowana przez ustawodawcę w art. 415 i następnych Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 ze zm.).

Stanowisko organu nadzoru w tej kwestii znajduje potwierdzenie w wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt IV SA/Wr 641/13, gdzie w uzasadnieniu czytamy: „*Upoważnienie zawarte w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym przyznaje organowi stanowiącemu gminy kompetencję do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się przez korzystających z takich terenów i urządzeń. Jednakże rada gminy nie jest na tej podstawie uprawniona do wprowadzenia w akcie prawa miejscowego jakichkolwiek przepisów ustalających lub modyfikujących odpowiedzialność karną i administracyjną*” (vide także: wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt. III SA/Wr 113/12, wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 27 stycznia 2010 r. sygn. akt II Sa/Go 974/09, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 16 listopada 2011 r. sygn. akt. IV SA/Po 672/11).

Ponadto, zdaniem organu nadzoru na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g Radzie nie przysługuje uprawnienie do decydowania o administrowaniu obiektami użyteczności publicznej w zakresie wskazywania osób uprawnionych do przyjmowania skarg oraz wniosków dotyczących obsługi takich obiektów. Stąd zapisy pkt 24 regulaminu hali sportowo-widowiskowej, pkt 18 regulaminu kąpieliska, pkt 20 regulaminu kompleksu wielofunkcyjnych boisk i skateparku, pkt 26 regulaminu stadionu piłkarskiego oraz pkt 17 regulaminu centrum rekreacyjnego, są niezgodne z prawem. Jak już wcześniej podkreślono, na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 3 u.s. g., to wójt gospodaruje mieniem komunalnym. Co prawda, zgodnie z art. 33 ust. 1 i 3 u.s.g. wójt wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy i jest on kierownikiem tego urzędu, to jednak możliwości gospodarowania mieniem nie ograniczają się do osobistego administrowania tym mieniem. Możliwe jest powierzenie zarządu innemu podmiotowi. W takim przypadku wyłącznie wójt, powierzając określonemu podmiotowi administrowanie gminnymi obiektami użyteczności publicznej, będzie władny określić obowiązki i uprawnienia tego podmiotu związane z bieżącym zarządem tymi obiektami (w tym także zdecydować o tym czy w jego zakresie obowiązków znajdzie się przyjmowanie skarg oraz wniosków dotyczących obsługi i funkcjonowania danego obiektu). Rada, nie będąc umocowaną w ustawie o samorządzie gminnym do sprawowania zarządu mieniem gminnym, nie może arbitralnie decydować o zakresie

obowiązków i uprawnień wójta, bądź upoważnionej przez niego osoby, związanych z bieżącym zarządzeniem mieniem gminnym.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Jednocześnie w myśl art. 94 Konstytucji RP akty prawa miejscowego podejmowane winny być w oparciu o wyraźne upoważnienie ustawowe. Zakres tego upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. W związku z tym, organ stanowiący realizując swoją kompetencję musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co stanowi zawsze istotne naruszenie prawa.

Biorąc pod uwagę powyższe, organ nadzoru stwierdza, że Raga Miejska w Krośnie Odrzańskim podejmując badaną uchwałę istotnie naruszyła wskazane na wstępie przepisy, co uzasadnia stwierdzenie jej nieważności w kwestionowanym zakresie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Zgodnie z art. 92 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego

z up. Wojewody Lubuskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli

Teresa Kaczmarek